

Watermeloen bij 't stoplicht

Onverharde slingerende wegen, een uitdaging voor de motorrijder.

De route die Verkamman rijdt.

Ga lekker, zegt de vrouw van Oskar Verkamman uit Warmenhuizen als hij roept dat-ie een paar maanden alleen weg wil met de motor. Twee voorwaarden. Uiterlijk 1 oktober is hij weer thuis. En hij mag bellen, graag zelfs. Maar dan geen geklaag over de ontberingen onderweg.

„Jij wilt avontuur, deal er dan ook maar mee”, zei ze. Haha. Nou, dat doe ik dus”, zegt Verkamman. „Natuurlijk kom je onderweg allerlei problemen tegen. Hoe goed je het ook voorbereidt, alles gaat toch weer anders dan je had bedacht. Moet je in plaats van een dag ineens een week wachten op een visum. Dat soort dingen. Niks aan te doen, je moet het gewoon accepteren.”

We spreken hem vanuit Doesjanbe, de hoofdstad van Tadzjikistan. Das een allemachtig eind weg, maar via Facetime komt Verkamman luid en duidelijk door op onze smartphone. Inclusief beeld. Lang leve het internet. Wel een kwestie van 'geniet er van, zo lang het kan'.

Bereikbaarheid

In de steden is het goed voor elkaar, maar straks rijdt hij weer the middle of nowhere in. „Dan ga je echt terug in de tijd.” Wegen zo primitief dat je het wel uit je hoofd laat harder dan 25 kilometer per uur te rijden, nauwelijks menselijk leven zodat je bij problemen op je zelf bent aangewezen. Maar ja, dat is precies het avontuur dat hij zoekt. En hij krijgt er veel voor terug.

Neem alleen het uitzicht. *Tadzjikistan heeft het mooiste landschap ter wereld met bergen tot in de hemel, ravijnen zo diep dat je de bodem nauwelijks kunt zien en alles*

Imposante landschappen en prachtige bergmeren onderweg.

in een zandsteen dat in het avondlicht oplicht in miljoenen tinten bruin. Schrijft Verkamman in het reisverslag dat hij op zijn website bijhoudt. Hij is sinds 1 juli onderweg. Voor een reis die hem uiteindelijk gaat voeren naar Bishkek in Kirgizië. De route gaat via Zuid-Europa naar Turkije en dan door Georgië, Armenië, Rusland, Kazachstan, Oezbekistan en Tadzjikistan.

„Ik heb een bedrijf en ben dus eigen baas. Zodoende kon ik tijd vrijmaken. Ik heb wel eerder motorreizen gemaakt, maar dan wat dichterbij huis. Eigenlijk wilde ik nu naar Iran, maar dat land heeft zijn grenzen gesloten voor zware motoren.” Dan maar naar Kirgizië, besluit Verkamman. Het eerste stuk, naar Zuid-Europa, heeft hij de motor op de trein gezet. „Dat zijn alleen maar saaie snelwegkilometers. Niks te zien, het enige dat

je doet is het profiel op je banden wegbranden.” En dat profiel heeft hij, eenmaal opgestapt in Turkije, hard nodig. „De wegen zijn hier niet al te best, zeker niet als je dunbevolkt gebied in gaat.” Toch zijn er talloze mensen die de ontberingen trotseren.

Volkswagen

„Er zijn zoveel mensen onderweg, je komt van alles tegen.” Een Duitse knul die de oude Volkswagen Polo van zijn moeder heeft gekocht en onderweg is naar Nieuw Zeeland, motorrijders uit allerlei uit- hoeken, maar ook bijna-buren. „In Armenië was ik onderweg tijdens lang niemand tegen gekomen, had ik alleen maar houtje/touwtje-Engels gesproken met lokale mensen. En dan rij je hoog in de bergen een camping op en zie je daar een Landrover staan met Nederlands kenteken. Blijken de eigenaren ook

nog eens uit Alkmaar te komen. Dat was wel heel erg leuk, even weer Nederlands praten.” Nou krijg je als reiziger in deze hoek van de wereld niet bepaald de kans te verpieteren, ontdekt Verkamman al snel. Overal aanspraak, overal gastvrijheid.

„Heel bijzonder. Sta je voor het verkeerslicht te wachten, krijg je vanuit de auto naast je een pak yoghurt in je handen geduwd. Of een watermeloen. Dat is geen uitzondering, dat is regel. Zat ik op de stoep een ontbijtje te eten dat ik bij een supermarkt had gekocht, werd ik meegenomen door een man naar zijn huis. Hij was teleurgesteld dat ik niet wilde douchen en slapen bij hem thuis.”

Communiceren? Dat moet met handen en voeten. „Ik heb een fotoboekje bij me, met foto's van thuis. Dat vinden de mensen heel interessant. Vooral foto's van mijn

gezin worden altijd uitgebreid bekeken.” Tijdens ons Facetime-gesprek bereidt Verkamman zich voor op de Pamir Highway, de op één-na-hoogste internationale snelweg ter wereld (4655 meter). „Het zal zwaar worden”, voorspelt hij. Dat is uitgekomen, mailt hij een dikke week later. Maar de tocht door de bergen was ook verschrikkelijk mooi. Hij doet het traject samen met Heejun, een Zuid-Koreaanse motorrijder die hij eerder in Oezbekistan heeft ontmoet.

Ontmoeting

Liever niet solo de bergen in, schrijft hij op zijn website. *Het is ver van de bewoonde wereld met zeer slecht begaanbare wegen, geen mobiel netwerk, benzine en dorpjes.* Toch levert ook dit stuk van de reis weer een onvergetelijke ontmoeting op, lezen we op zijn site. *Als we stoppen om een foto te maken zie*

ik een man aan de andere kant van de rivier in het veld werken. Ik denk dat hij zo'n 200 meter van ons verwijderd is en 50 meter lager zit. Ik fluit op mijn vingers om zijn aandacht te trekken en zwaait. Hij zwaait terug, staat even later op en loopt naar de rivier. Ik zie hem een stok oppakken en in de zandbedding van de rivier begint hij in het zand te schrijven. Even later staat er in grote letters 'Welkom' gevolgd door de naam van zijn dorp. Heejun en ik beginnen spontaan te juichen met onze handen boven ons hoofd. We zwaaien nog een laatste keer en rijden door. Wat een ontmoeting! Meer lezen? Kijk op de website oskar.verkamman.nl of op Instagram. Alkmaarders Lauren Vriens en Casper Bart, die Verkamman onderweg ontmoet, houden ook een reisdagboek bij: www.laradventures.com

Marten Visser

Avondfoto van Khiva, voorheen de grootste slavenmarkt van Azië.

Kazachstan bulkt van de olie, de woestijn staat vol 'ja-knikkers'

Drooggevallen schepen in het vroegere Aralmeer bij Moynaq, Oezbekistan.

In de bergen is het uitkijken.

Voor de zoveelste keer bij lokale bewoners thuis mee-eten.

Ontmoeting in Armenië met collega-reizigers Casper Bart en Lauren Vriens uit Alkmaar.